De Orde van de Zwarte Meester

Deel 1

Verduivelde zomer

Verduivelde zomer

Martine Pauwels

Schrijver: Martine Pauwels

Coverontwerp: Martine Pauwels

ISBN: 9789463182386

© Martine Pauwels

Woord vooraf

Dit verhaal ben ik beginnen schrijven wanneer het zich ook afspeelde: de hete zomer van 2003.

In oorsprong beschouwde ik het als een afgewerkt geheel, maar er bleven toch vragen door mijn hoofd spoken.

Zo zijn er personages en delen bijgekomen, omdat ik eigenlijk er even zelf niet genoeg van kon krijgen.

Door diverse omstandigheden, vooral op privé vlak, zijn de delen van "De Orde van de Zwarte Meester" ook apart geschreven en kunnen ze eventueel zo gelezen worden.

Deel 2: "De Schlägercode" is zowat meteen na deel 1 geschreven, maar "Demonisch spel" het derde deel, is pas jaren laten geschreven en voltooid.

Normaal was ik niet echt van plan om mijn verhalen uit te geven, maar de onverwachte dood van mijn vriendin en motivator An Claes, heeft me doen beslissen om deze trilogie en verschillende andere verhalen te herwerken en aan het publiek voor te stellen.

De drie delen zullen samen nog in één band uitgebracht worden en zijn ook de intro voor "De Apocalypse Rider", wat een verhaal zonder einde dreigt te worden.

1

Belgische Ardennen, begin juli 2003

De camping blaakte in de hete middagzon. Een grijze wagen met drie inzittenden kwam aan bij een stacaravan. Al elf jaar kwamen De Verbruggens er hun vakantie doorbrengen. Hun inmiddels vijftienjarige dochter zat op de achterbank en zag er zwaar tegenop. Elke keer ontmoette ze dezelfde mensen en deed ze dezelfde dingen. Voor haar werd het een beetje monotoon en ze hoopte dat deze zomer anders ging zijn.

Het waterpeil in de nabijgelegen rivier was bijzonder laag door de extreme hitte, waardoor de kajaks op het droge bleven liggen. Daar ging haar plan om een tochtje te maken.

Vicky vreesde dat ze gedoemd was om haar vader te vergezellen aan de visvijver. Vermits ze niet graag stilzat, beschouwde ze dit als een straf.

Voor het eerst in de vijftien jaar die ze op deze planeet rondliep, was ze er in geslaagd om een rood rapport naar huis te brengen, dat haar overgang naar het volgende jaar boycotte.

Nog steeds was ze boos op haar klasgenote, die gekletst had over haar spiekbriefje. Het was niet haar gewoonte om vals te spelen en ze had zichzelf hierdoor verraden. Haar klamme handen en rode gezicht spraken boekdelen, toen de surveillante haar betrapte.

Tot overmaat van ramp moest dat meisje mee blijven zitten en Vicky hoopte echt dat ze naar een andere school

mocht. Enkele klasgenoten maakten haar het leven zuur en ze zag er tegenop om er in september opnieuw mee geconfronteerd te worden. Weer een jaar tussen de pestkoppen zag ze echt niet zitten. Dit jaar hadden ze haar er al onder gekregen en het volgende vreesde ze niet te overleven.

Haar ouders hadden haar slecht rapport anders opgevat. Leerboeken werden haar verplichte lectuur voor de vakantie. Ze begrepen er niets van. Hun dochter ging niet naar wilde fuiven en had geen gsm waarmee ze stiekem op haar kamer met anderen zat te bellen in plaats van te blokken.

Het meisje snapte het wel. Haar resultaten waren aanvankelijk niet zo slecht, tot de bitch van de klas haar kraakte. Ze dacht dat haar ouders hier wel begrip voor konden opbrengen, maar haar moeder had haar koudweg gestraft voor haar slechte resultaten. Haar vader durfde zijn vrouw nooit tegen te spreken.

Ze keek door het raam van de snikhete auto en stapte opgelucht uit. Ze hoopte dat Cindy en de anderen er weer gingen zijn. Deze hadden haar nog nooit gepest. Normaal waren ze heel het jaar door pennenvriendinnen. Nu had Cindy al maanden niet meer geantwoord op haar laatste brief. Ze hoopte daarom dat er haar niets ergs overkomen was.

De stacaravan stond er nog en Vicky hekelde het slechte comfort. Ze begreep niet waarom haar ouders hem ooit hadden laten aansmeren. Jammer genoeg was ze toen nog te klein om er zich mee te moeien. Daarom gingen ze er elke vakantie opnieuw naartoe en nooit elders. Sinds haar prilste herinnering, versleet het meisje er haar zomervakantie.

Haar ouders pakten vlijtig uit. Vicky glipte ongemerkt naar buiten en hoorde plots haar naam roepen. Ze draaide zich om en zag een ander meisje staan.

Opgelucht liep ze naar haar toe en zei: "Cindy, ik had je amper herkend."

Cindy grinnikte en gooide haar nog brandende sigarettenpeuk op de grond. Ze keek met haar grote, sterk opgemaakte, bruine ogen het andere meisje aan en terwijl ze haar zwart met rode messen gekleurde haren uit haar gezicht wreef, merkte ze op: "Vicky, jij bent nog steeds dezelfde. Tja, ik ben niet meer dat stomme ding van vorig jaar."

Vicky die eerder groot van gestalte was en lange, blonde haren had en grote blauwe ogen, stond versteld van de metamorfose van haar vriendin, die ze zich als een klein, mollig meisje met bruine haren herinnerde.

Cindy stak een nieuwe sigaret op en controleerde of haar blauwe nagellak nog intact was. Groter was ze niet geworden, wel drastisch vermagerd. Ze droeg ze een kort topje, dat haar buik met opvallende navelpiercing bloot liet. Ze was bleker dan vroeger.

"Heu, Cindy? Ben jij oké? Je bent toch niet ziek of zo?" informeerde Vicky. "Ik wacht al een tijdje op een brief van je."

"Nee, ik heb het even te druk gehad", antwoordde Cindy geamuseerd. "Waar heb jij die jurk trouwens vandaan? Was die van je grootmoeder? Of was ze in een vorig leven een overgordijn?"

Vicky schrok van die opmerking. Cindy ging toch niet dezelfde weg op als pestkop Jill? Ze keek naar haar lange zomerjurk in bloemmotief, die verre van modieus was. Eigenlijk stelde ze zich er geen vragen bij, want haar

moeder koos altijd haar kleren, die ook haar smaak niet waren. Alleen had ze het opgegeven tegen haar dominante moeder in te gaan.

"Ik heb nog wat beters bij", zuchtte Vicky, waarna Cindy haar een sigaret aanbood.

"Nee, bedankt. Ik rook niet", ging Vicky terloops verder. "Komen Julie en Ann dit jaar ook nog?"

"Ik denk het wel", zei Cindy, die afwezig overkwam. "Eigenlijk wacht ik hier op iemand. Heb jij al een vriendje deze zomer? Ik heb afgesproken met een knappe kerel. Mijn Wesley hoeft niet te weten dat ik hem zie, terwijl hij met zijn ouders in Spanje zit. Hij zal daar ook wel een ander hebben."

Vicky fronste haar wenkbrauwen en fluisterde: "Ben je gek? Ik een vriendje? Dat is dubbele moord. Als mijn ouders het weten ga ik er aan en hij ook! Geloof me."

"Moet je rekening houden met fossielen? Die zijn al lang uitgestorven. De mijn zijn ook zo. Je moet ze kunnen aanpakken. Maak ze lang genoeg het leven zuur en dan geven ze het uiteindelijk op."

"Dan ken je mijn moeder nog niet", dacht Vicky in zichzelf, maar ze durfde haar vriendin niet tegen te spreken. Cindy was inderdaad veranderd en ze bedacht dat die al zestien was en zij dat pas in het najaar werd. Misschien was er toch nog hoop voor haar.

Op dat moment stopte er een sjieke auto met een dure geluidsinstallatie, die de hele camping deed daveren. Aan het stuur van de zwarte cabrio zat een jonge man met moderne kleren. Cindy liep meteen naar hem toe en stapte in, waarna ze de jongen begon te kussen.

Vicky vond het vreemd om er naar te kijken. De auto reed meteen door en ze begreep dat er iets niet juist was, al kon ze het niet meteen vatten. Die jongen stond haar niet aan en hij verstopte zijn ogen achter een donkere zonnebril.

Uiteindelijk besloot ze om binnen verder haar spullen uit te pakken en niets over de ontmoeting met haar vriendin te vertellen. Daarnaast voelde ze zich plots heel ongemakkelijk in haar jurk.

Later op de namiddag had Vicky haar eindelijk toestemming van haar ouders om een wandeling in de buurt te mogen maken. Om niet teveel kritiek van Cindy, die terug opdook, te moeten slikken, had ze iets anders aangetrokken.

Ze had een afgewassen, blauwe jeans aan, met daarop een wit topje.

Vier meisjes zaten op het gras. De rook steeg op en er lagen zowel lege als volle drankflesjes en blikjes in het rond. Drie meisjes kwamen Vicky bekend voor, maar de vierde was haar compleet onbekend. Allen waren ze, op één na, hooguit zestien jaar. De nieuwe leek iets ouder.

Cindy nam het woord en zei: "Ha, Vicky, ze laten je toch nog buiten. Je kent Julie en Ann nog. Nina heb je nog niet gezien, hé? Zij woont hier in de eerste caravan rechts."

Vicky knikte en vroeg: "Heeft er iemand van jullie zin om morgen te gaan kajakken? Als dat mogelijk is."

De meisjes begonnen te lachen en Nina, het iets oudere meisje, grinnikte: "Zeg, Cindy? Is die seut hier echt een vriendin van jou, of ken ik je niet meer?"

Vicky beet op haar lip en vond haar al minstens even erg als de pestkoppen uit haar klas.

"Ik ben geen seut", wierp ze tegen. "Waarom zou ik er één zijn?"

"Heb je sigaretten? Of drank?" vroeg Nina, terwijl ook Julie en Ann haar met grote ogen aanstaarden. Vicky herkende hen amper.

Ze keek Nina die schouderlange roodbruine haren en venijnige, groene ogen had met een verbaasde blik aan en zei: "Oeps, daar was ik niet op voorzien."

Ann, een meisje met lange, bruine haren, moeide zich nu in de conversatie en zuchtte: "Er is nog werk aan de winkel met jou. Hier!"

Voor Vicky iets kon zeggen, overhandigde ze haar een flesje bier, dat ze niet durfde te weigeren, al had ze geen zin om het op te drinken. Julie was nu dichter in haar buurt komen zitten en het meisje met de halflange, gebleekte haren en de grote, grijze ogen, deed teken dat men niet op haar moest letten.

Nu waren alle ogen op Vicky gericht en ze besloot een slok te wagen. Het bier smaakte een beetje te bitter, naar haar mening, al wou ze niet laten merken dat ze het niet mocht. Nadat ze de slok doorgeslikt had, overhandigde Julie haar een brandende sigaret. Vicky besloot ze dat ze deze moest oproken.

Voorzichtig nam ze een trok en haar longen leken vuur te vatten. Meteen begon ze te kuchen, maar ze durfde niet te zeggen dat het haar niet beviel.

De andere meisjes begonnen te lachen en Cindy zei: "Zie je wel. Er is werk aan, maar ze is niet hopeloos."

Om haar keel wat te verfrissen, dronk Vicky nog een slok van het bier. Ze begreep echt niet wat haar vriendinnen bezielde en besloot dat smaken konden verschillen.

"Nu moeten we nog een geschikte jongen voor haar vinden", merkte Julie vrolijk op. "Want ze heeft, naar het schijnt, nog geen vakantielief gevonden."

"Dat kan ik zelf wel", gromde Vicky, die niet graag toegaf dat ze eigenlijk liever van het gezelschap wegliep.

De aandacht van de meisjes was even weg, toen ze een motor hoorden ronken. Het geluid van de zware machine deed het gesprek verstommen.

Vicky volgde de blikken van de anderen en zag hoe een jonge man de motor, die als een klomp zilver glansde in de zon, stopte en afstapte. Voorzichtig liet hij zijn rugzak van zijn schouders glijden. Hij nam zijn helm af en greep enkele spullen uit zijn zadeltassen.

"Compleet oncool", zuchtte Cindy. "Moet je zijn kapsel zien? Hij heeft in geen jaren een kapper gezien, geloof ik. En die kleren! Echt erg."

"Gelukkig ben ik hier niet de enige waar ze commentaar op hebben", dacht Vicky in zichzelf en ze hoopte dat ze de sigaret niet verder hoefde op te roken, maar de aandacht van de meisjes was opeens op haar gericht, net op het moment dat ze het ding ongemerkt in het gras wou werpen. Zonder aarzelen nam ze opnieuw een trok, die haar deed geloven dat ze aan het stikken was.

Opeens kreeg Cindy, die duidelijk de leidster van het gezelschap was, een idee en stelde voor: "Wel, Vicky, durf jij hem aan te spreken?"

"Wie?" vroeg Vicky langs haar neus om.

“Wie nu?” snauwde Cindy. “Sinterklaas! Nee, die kerel daar. Die met zijn motor. Ik heb hem hier nog niet gezien en zou graag weten wat hij hier te zoeken heeft.”

Ann en Julie keken terug in zijn richting en Julie zuchtte: “Wel, als je hem naar de kapper stuurt en dat versleten T-shirt van hem kan vervangen, valt hij best mee. De manier waarop het rond zijn lijf valt, doet me vermoeden dat wat er onder zit wel eens de moeite kan zijn.”

“Waar jij op let”, gromde Vicky. “Wat moet ik tegen hem zeggen?”

“Wel, we zitten hier in de Ardennen. Probeer eens uit te vissen of hij Nederlands spreekt”, grinnikte Cindy.

“Leuk, net nu ik gebuisd ben”, siste Vicky. “Vooral op Frans. Als hij die taal spreekt, dan weet ik het niet.”

“Dan zal ik je wel helpen”, grinnikte Cindy. “Ben je een superseut? Of waag je het er op?”

Vicky merkte dat ze een excuus had om uit het gezelschap weg te geraken en stond op. Aarzelend liep ze naar de jongeman, die een zeil en piketten klaar had liggen om zijn tent op te zetten. Op zijn hoofd had hij een blauwe bandana geknoopt, om zijn lange, krullende haren uit zijn gezicht te houden. Vicky liet zich geen superseut noemen, zeker niet door Cindy.

Onder toezicht van de meisjes, raapte Vicky al haar moed bijeen en versnelde haar pas. De jonge man was over zijn tent gebogen en keek verbaasd op toen hij haar zag naderen.

Vicky was onzeker, maar wou niet afgaan tegenover haar vriendinnen en vroeg: “Heu, kan ik soms helpen?”

De jonge man keek even in de richting van de giechelende meisjes en antwoordde: "*Je ne comprend pas. Vous parlez français?*"

Vicky sloeg haar armen over elkaar en dacht in zichzelf: "Nu nog mooier. Wat moet ik hier potverdorie zeggen?"

Vermits dat de laatste taal was die ze op dat moment wou horen, zei ze kalm: "*Do you speak English?*"

De jongeman begon te lachen en antwoordde met een Frans accent: "Yes en Nederlands ook. Wil je me even helpen? Hou de boel tegen, zodat het niet wegschiet als ik de andere kant vast sla."

Vicky voelde haar bloed koken en vroeg, terwijl ze de piketten vasthield: "Ben jij van hier? Ik bedoel: woon jij hier in de buurt."

De jongeman schudde zijn hoofd en antwoordde: "*Non*, ik wou eens weg van de kust. Ik woon in Duinkerke en ben wel degelijk Frans, maar mijn moeder is van Gent. *Compris?* Je mag lossen."

Vicky kwam overeind en wist niet wie ze nu het liefst wou wurgen: hem of Cindy. De jonge man barstte in lachen uit. Hij leek haar gedachten te lezen.

"Maak mij maar af", grinnikte hij. "Die vriendinnen van je lijken me de moeite niet waard. Ga maar terug naar hen."

Vicky draaide zich om, maar staarde over haar schouder in zijn richting en vroeg: "Wat doe jij hier eigenlijk?"

Hij keek haar even aan met zijn indringende blauwe ogen. Toen hij zich boog om zijn rugzak op te rapen, antwoordde hij: "Kamperen."

Zijn Franse accent klonk grappig in haar oren en terwijl hij zijn spullen in zijn tent legde, vroeg Vicky plots: "Hoe heet jij eigenlijk?"

Hij kwam naar buiten en trok de bezwete bandana van zijn hoofd, waardoor zijn lange, roodbruine krullen bijna in zijn gezicht vielen en antwoordde: "Nicolas. Noem me maar Nic, zoals iedereen. En jij?"

Vicky draaide zich even terug om en riep terug: "Victoria, maar noem me maar Vicky, zoals iedereen!"

Nicolas zette zich hoofdschuddend neer bij zijn motor en dacht het zijne van heel de situatie. Hij keek Vicky hoofdschuddend na. Halverwege draaide ze zich nog eens om, waarna hij zich plots terug op de uitlaat van zijn motor scheen te concentreren.

Vicky zette zich bij haar vriendinnen en Cindy vroeg: "Wel, wat doet hij hier? Vertel me wat je van hem weet."

"Ja, wat is zijn beroep? Hoe oud is hij?" gingen Julie en Ann geïnteresseerd verder.

"Heeft hij al een vriendin, of valt hij niet op meisjes", vervolledigde Nina, die duidelijk de tweede in rang was onder Cindy.

Vicky greep een biertje en antwoordde: "Ik weet alleen dat hij uit Duinkerke komt. Hij spreekt Frans, maar gelukkig ook Nederlands. Hij kampeert hier en heet Nicolas."

"Is dat alles?" gromde Cindy.

"Als je meer wilt weten, vraag het hem dan zelf", siste Vicky, die er al spijt kreeg dat ze zich tot zulke stomme spelletjes liet verleiden.

Plots leek Cindy echt duivels uit de hoek te komen en stelde voor: "Ik heb een idee: Vicky, als je deze zomer een aangename tijd met ons wilt hebben, dan moet je hem versieren. Moeilijk is dat toch niet? Als je dat nog niet kan, dan zal je je het beklagen dat je ooit van onze gastvrijheid hebt geproefd. Of denk je dat we zomaar ons bier en onze sigaretten met je delen?"

Geschrokken keek Vicky haar vriendin aan en vroeg: "Eerlijk: denk je niet dat hij wat te oud is voor mij? Daarbij heeft hij misschien al een vriendin. Echt, dat kan je niet menen."

"We menen het wel", grinnikte Cindy. "Je kan niet meer terug. Je was niet verplicht om alles aan te nemen. Nu ben je het wel om iets in de plaats te doen."

Vicky besefte dat ze met open ogen in een valstrik gelopen was. Ze keek nog even in de richting van Nicolas, die zich in zijn tent had teruggetrokken en begreep dat ze weinig keuze had. Ze moest het spel tactisch spelen.

"Oké, zuchtte ze. "Ik zal het proberen."

"Niet proberen … doen", corrigeerde Cindy, die haar sigarettenrook als een grote wolk voor zich uitblies.

Ze had helemaal geen benul wat de meisjes stiekem allemaal uitgekiend hadden. Daarnaast had ze helemaal geen idee wie er nog wat achter haar rug in petto had. Er waren meer complotten tegen haar gesmeed dan ze kon vermoeden.

Vicky stond op en hoorde tot haar grote opluchting haar moeder roepen dat het eten klaar was. Ze liep naar de caravan en voelde haar hart nog steeds in haar keel kloppen. Over haar belevenissen van de voorbije namiddag

durfde ze niets te vertellen en ze vroeg zich af hoe haar ouders zouden reageren als ze haar met Nicolas zouden zien optrekken.

Waar was ze aan begonnen? Ze wist dat ze Nicolas moeilijk om de tuin kon leiden, want ze had een vreemd voorgevoel dat hij haar gezelschap ongemerkt in de gaten hield en ook niet voor de andere meisjes had.

Toch wou ze zich niet laten ontmoedigen en liep die avond naar buiten. Iets in haar kreeg meteen zin om Nicolas in te lichten over de smerige poets die men haar gebakken had. Als ze gewoon in zijn buurt kon blijven, leek alles in orde. Alleen moest ze een manier vinden om haar ouders te overtuigen haar te laten gaan.

Voorzichtig wandelde ze tussen de caravans in de richting van de tenten. Op haar weg passeerde ze de caravan van Nina, maar deze bleek niet veel aandacht voor haar te hebben, want er was een jongeman binnen. De geluiden die tot buiten hoorbaar waren, verrieden dat ze beter niet kon storen. Niet ver van haar caravan stond een donkerpaarse motor, recht tegenover de zilveren machine van Nicolas. De eigenaar van de andere motor was bij Nina.

Net ervoor meende Vicky een haar zeer bekende vrouwenstem in die caravan gehoord te hebben. Ze beschouwde dit als onmogelijk en besloot door te lopen.

Ze had de indruk dat Nina de aanstoker was, alhoewel Cindy het voortouw nam. Terwijl ze zijn tent naderde, zag ze dat Nicolas een campingvuurtje had aangestoken en er een pot opgezet had.

Hij keek haar verwonderd aan en zei: “Ik heb hier niets van je gevonden, maar wat je ook verloren bent, wil ik gerust helpen zoeken.”

Vicky glimlachte en antwoordde: "Nee, ik denk niet dat je me kan helpen. Ik ben niets kwijt, op mijn vertrouwen in sommige mensen na: die meisjes van daarstraks. Ik dacht dat ze mijn vriendinnen waren."

"Lig er niet van wakker", zuchtte Nicolas, waarna hij haar een kop koffie inschonk en overhandigde. "Ik denk dat je beter uit hun buurt blijft. Vriendinnen kappen niet op elkaar."

"Heb jij een vriendin?" vroeg Vicky, die voorzichtig van de kop slurpte.

Nicolas staarde haar even verbaasd aan en antwoordde: "Als je een relatie bedoelt: nee. Genoeg gehad. Ik ben gewoon zo een lastpost dat ze me telkens snel beu zijn. En jij?"

Vicky schudde haar hoofd en zei: "Nee, ik … jongens interesseren me niet echt. Ik denk dat mijn ouders me zouden ophangen aan de hoogste boom."

"Hoe oud ben jij eigenlijk?"

Vicky keek hem even aan en merkte dat ze over haar leeftijd kon liegen, wat hem sneller kon laten toehappen, maar besloot het niet te doen en bekende: "Vijftien. Ik word zestien in oktober."

"Dan ben je nog niet abnormaal", grinnikte Nicolas. "Ik had je ouder geschat. Wat zit je dwars?"

"Wel, je moet me helpen. Die meisjes dreigen me iets aan te doen, als ik je niet versier."

Nicolas begon te lachen en snauwde: "Oei, ik ben geen kerstboom. Ik denk niet dat ik goed ga staan met slingers rond mij. Ik kan nog iets ander zeggen, maar dat lijkt me

er een beetje over. Moet je ook wat bonen in tomatensaus hebben?"

"Ik heb juist gegeten, al ruikt het niet slecht."

"Blikvoer. Ik heb hier geen keuken bij de hand en kan niet koken."

"Woon jij alleen?"

Nicolas schudde zijn hoofd en antwoordde: "Nee, ik woon bij mijn moeder en mijn huisdier, dat ik voldoende gevoed heb voor ik vertrok. Een vriend van me kan het verzorgen. Mijn moeder durft het niet."

"Zolang het maar geen spin is."

"Nee, een tijgerpython. Het terrarium was nog goed dicht toen ik het voor het laatst zag. Mijn tarantula is vorig jaar gestorven."

"Je bent de meest bizarre persoon die ik ooit ontmoet heb."

Nicolas begon voorzichtig uit de pot te eten met de houten lepel waar hij mee geroerd had en Vicky merkte dat ze hem vreemd vond.

"Werk je?" vroeg ze voorzichtig.

"Ja, als bouwvakker, maar momenteel is het wat rustiger."

"Mijn ouders hebben hier een stacaravan en we komen hier elk jaar. Normaal ga ik kajakken met Cindy, maar nu doet ze alsof dat stom is."

"De Lesse afvaren, lijkt me geen kinderspel. Lang geleden dat ik nog eens gepeddeld heb. Ik ga liever klimmen, als er hier ergens goede rotsen zijn."

Vicky liet haar hoofd hangen en zei: “Ik denk dat ik beter terug naar binnen ga, voor mijn ouders me hier zien.”

“Ik ben niet bang voor hen”, fluisterde Nicolas. “Ik zou niet weten waarom. Wat doen we fout?”

Vicky stond op en vroeg: “Wat bedoelde je met die kerstboom? Wat zou erover geweest zijn?”

Nicolas verslikte zich bijna in zijn bonen en antwoordde: “Hmmm, ik wou zeggen dat ik geen kerstboom ben, omdat ik toevallig ballen aan mijn lijf heb.”

“Je bent compleet gek”, siste Vicky. “Ik wens je in ieder geval een goede nacht.”

“Ik wens jou hetzelfde”, grinnikte Nicolas. “Slaap zacht en droom niet van die trienen. Die kunnen we wel aan.”

Vicky liep door en stelde vast dat hij niet zo dom was, als dat hij zich voordeed. Hij was een complete mafketel, maar op één of andere manier voelde ze zich beter op haar gemak bij hem dan bij Cindy en de rest.

De eerste zomernacht op de camping brak aan. Vicky probeerde in te slapen op het wankele veldbed. Ze kon niet indutten en observeerde haar ouders, die lagen te snurken op het iets comfortabelere uitklapbed.

“Typisch”, dacht ze in zichzelf. “Ze nemen de beste plaats en ik kan hier liggen. Zou ik hen zeggen dat Cindy me niet meer aanstaat en dat ze me bedreigd heeft? Dan zouden ze zich zeker ongerust maken en zit ik hier helemaal vast. ”

Ze draaide zich om en schrok weer van het gekraak van het verouderde slaapmeubel. Even vreesde ze dat het haar ouders gewekt had, maar deze merkten blijkbaar niets. Ze

dommelde in, zonder te weten dat haar voormalige vriendinnen nog niet het grootste gevaar waren.

2

De volgende ochtend ontwaakte Vicky met kleine oogjes. Geeuwend kwam ze van het campingbed en trok haar kleren aan. Haar moeder, een eerder kleine, slanke vrouw met korte, blonde haren, keek bezorgd op toen ze haar dochter half slapend achter de ontbijttafel aantrof. Ze was gehuld in haar lichtblauwe kamerjas en smeerde boterhammen.

"Nog steeds last van dat oude veldbed? We kopen wel een nieuw", beloofde ze elk jaar opnieuw.

Knikkend schepte Vicky de cornflakes in haar mond en het was haar moeder opgevallen dat ze sinds de avond ervoor stiller dan normaal was en er nog vandoor ging zonder iets te zeggen. Vicky meende nog haar moeders stem gehoord te hebben bij Nina.

"Scheelt er iets?" vroeg ze, terwijl ze zich erbij zette.

"Nee, niet echt", geeuwde Vicky. "Waar is pa?"

"Naar Pierre en Irma", antwoordde haar moeder."Je weet wel, de ouders van Cindy hiernaast. Ze is toch je vriendin?"

Vicky's gezicht sprak boekdelen en ze bekende: "Om eerlijk te zijn, twijfel ik er momenteel aan. Ze is veranderd. Ze rookt en drinkt, net als Jill op school. Er is nog een meisje hier: Nina. Zij maakt me bang. Ik moest roken van hen en ze gaven me bier. Julie en Ann doen ook mee. Ze hangen met jongens rond en eisen dat ik er één versier. Ik heb hem op de hoogte gebracht."

Haar moeder zette geschrokken de koffiepot neer en zei: "Waarom heb je dat niet eerder verteld? Pierre en Irma

leken niet echt tevreden over hun dochter. Wij waren kwaad op jou omdat je dit jaar gezakt bent, maar zij is er nu al twee jaar na elkaar in geslaagd. Blijf je uit haar buurt?"

"Graag", zuchtte Vicky. "Eigenlijk ben ik liever bij Nicolas. Hij is hier gisteren gearriveerd en komt uit Frankrijk, maar kent ook Nederlands. Misschien kan hij me helpen met die rode cijfers voor Frans?"

Haar moeder stond versteld en stamelde: "Je wilt dat ik je van slechte vriendinnen weg hou, maar je wel met een wildvreemde laat rondhangen. Waar zit je verstand?"

"Hij is best grappig. Cindy had er mee gedreigd dat ze me iets zou aandoen, indien ik hem deze zomer negeer. Ik ben bang voor haar en Nina. Ze menen het. Ik heb het aan Nicolas verteld en hij vindt hen een bende trutten. Als ik hem meebreng naar hier, zou je hem dan een kans geven?"

"Wat zeggen zijn ouders ervan?"

"Die zijn hier niet. Hij woont bij zijn moeder, heb ik verstaan. Over zijn vader heeft hij het nog niet gehad. Hij is hier alleen met de motor."

Haar moeder legde haar mes neer zonder te merken dat ze alle boter die er aan hing, op de tafel smeerde en vroeg: "Hoe oud is hij eigenlijk? Als hij alleen reist, bedoel ik."

Vicky haalde haar schouders op en bekende: "Heb ik niet gevraagd. Zal ik straks doen."

Haar moeder probeerde ondertussen de boter van de tafel te vegen en vervolgde: "Maar hoe oud denk je dan dat hij is? Hij is toch geen oude zak, zoals papa?"

Vicky begon te giechelen en grinnikte: "Nee, dat is hij zeker niet. Ik geloof dat hij rond of vooraan de twintig is. Oké, te oud voor mij, maar ik heb hem mijn leeftijd wel gezegd."

Haar moeder staarde door het raam, waarna ze zuchtte: "Je vader komt er aan. We zullen zien wat hij te zeggen heeft."

Vicky keek naar de deur waardoor een vrij grote, wat gezette man met korte, kalende bruine haren binnenkwamen zich er bij zette. Hij keek zijn vrouw en dochter aan.

"Christine, we moeten eens praten", zei hij. "Ik denk dat Vicky beter even naar buiten kan, want bepaalde dingen zijn niet geschikt voor haar oren. Het gaat over Cindy. Ik wil niet dat ze die nog ziet."

"Ik ook niet, John", gromde Christine. "Vicky heeft me daarnet enkele dingen bekend en daarom denk ik dat ze best bij ons blijft."

John zette zich neer aan de tafel en zuchtte: "Pierre en Irma zitten in zak en as. Hun lieve dochter besteelt en bedriegt hen dagelijks. Ze hangt rond met allerlei ongure types en Irma heeft vorige week een zakje drugs in haar kamer gevonden. Waarschijnlijk zit een ander meisje er voor iets tussen. Ze heet Nina en is gekend als een drugshoertje. Ik denk niet dat zij een goed voorbeeld is voor Vicky."

Vicky slikte en antwoordde: "Ik weet het. Cindy is compleet veranderd. Ik voel me niet meer op mijn gemak bij haar."

John was verbaasd en bekende: "Ik ben blij dat je er zo over denkt. Het spijt me dat ik misschien wat te hard van stapel liep over je rapport. Als ik het nuchter bekijk, had je

maar drie rode cijfers en het is vooral Frans dat je de das heeft omgedaan. Jij ging tenminste nog naar school. Cindy spijbelt de laatste tijd. Wat zou je ervan zeggen dat je vandaag met ons mee ging vissen?"

"Je weet dat ik graag iets meer beweging heb", gromde Vicky. "Als Cindy niet meer bereikbaar is, zou ik graag met jullie gaan kajakken, als het waterpeil wil stijgen."

Haar zuchtte: "Goed idee, maar mijn plaats aan de visvijver is al geregeld en betaald. Een andere keer misschien. Ik geloof nooit dat je hier geen deftig gezelschap zal vinden om mee op te trekken. Hier wat verderop staat een gezellig Nederlands gezin met kinderen. De oudste is net iets jonger als jij. Misschien kan je hen leren kajakken?"

"Bedankt om me niet op te sluiten, pa", snauwde Vicky, waarna ze opstond en naar buiten liep.

Haar vader staarde haar na en vroeg: "Waar gaat die nu naartoe?"

"Ik heb een vermoeden", antwoordde haar moeder. "Ik denk dat ze haar gezelschap al gekozen heeft. Iemand uit Frankrijk. Ze neemt haar slechte cijfers ernstig. Alleen weet ik niet wat ik me er bij moet voorstellen. Het zou iemand met een motor moeten zijn."

"Ik zal het wel uitvissen", zuchtte John. "Ze weet wat ze doet. We kunnen ze niet eeuwig als een kind blijven behandelen."

Christine trok een onweersgezicht en gromde: "Geef jij altijd zo snel toe? Ik wil niet dat ze met die kerel optrekt. Begrepen?"

"Heb jij hem al gezien?"

Christine schudde haar hoofd, waardoor John besloot dat ze overdreef. Zijn vrouw gedroeg zich alles behalve redelijk en hij verdacht haar ervan dat ze geheimen voor hem had. Alleen had hij geen enkele aanwijzing.

Ondertussen liep Vicky rond op de camping en probeerde Cindy en de rest te negeren, al riepen die haar na. Ze begaf zich regelrecht naar Nicolas' tent en klopte op het zeil. Er kwam geen gehoor en ze besloot verder te lopen, toen ze hem plots achter haar hoorde roepen: "Hey, Vicky. Wacht even!"

Ze draaide zich om en hij kwam aandraven vanuit de richting van de douches met natte haren en een handdoek om zijn hals.

"Ik kon toch niet eeuwig uren in de wind blijven stinken", vervolgde hij. "Met dit weer, was ik blij dat ik me even kon verfrissen."

"Ik heb mijn ouders de waarheid verteld over gisteren", bekende Vicky. "Ze willen niet dat ik met die dellen optrek. Jou heb ik ook vermeld, maar ik denk dat mijn moeder sceptisch reageerde. Als ik het goed aanpak, kan ik mijn vader misschien wel overhalen, want hij is via Cindy's vader nog minder fraais over haar te weten te komen. Wat ga jij vandaag doen?"

Nicolas wreef zijn haren min of meer droog en antwoordde: "Geen idee. Eigenlijk ben ik niet van plan om hier lang te blijven. Ik wou met de motor door Europa trekken. Om eerlijk te zijn, zit ik al twee maanden zonder werk en wordt er gek van. Mijn ontslag was duidelijk. Mijn baas herstructureerde en ik kon opkrassen, dankzij zijn dochter. Ik leg het later nog wel uit."